

Kurulmamış Cümleler Durağı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Ocak 2020

Eskisi gibi gülemiyorum ve insanın havsalası almıyor bunca içli serzenişi oysaki ihbar ettiğim kendimim kendime.

Maruz kaldığım kış güneşinde eriyen içimin etekleri belki de etekleri tuttuğu içindir mevsimin üstelik küredığım kadar küsüyorum da içimdeki çocuğa.

Matemin sönmeyen feriyim ve ellerimde yıldız tozu sanırım yaldızlı mazimden arda kalan son yıldız az evvel gökyüzünden çaldığım üstelik sormadım da kimselere.

Makul bir düş olma ihtimali ile y/anıp tutuşuyorum ve temennilerim o yönde ki; ben hala mağduriyetimle huzuruna çıkıyorum Rabbimin.

Sakıncalı şiirleri çoktan sildim defterimden sanırım aşkın lakabı bazen bir beden büyük geliyor ve med-cezirin ahengine kapılmış kabarmış bir dalga olmam da çoğu insanın gözünde devasa bir suç.

Tırnaklarımla kazımadım ben bu hayatı ama beynimdeki doluluk ile içimdeki çukurdur beni benden eden. Hadım edilmiş mutluluğun hangi sapağında ise mevsim, övünüyorum zaman zaman acılarımla ve eşkâli kayıp yüreğin sıra dışı mateminde huzur buluyorum.

Benim duygularım bulunmaz Hint kumaşı ve uçuşan püskülleri bana serilen kırmızı halıdan arda lakan kırmızılık: sanırım yanaklarımdaki narçiçeği ile sözlendim ben bu mevsim ve neye karşılık geldiğini bilmeden seviyorum illa ki seviyorum üstelik tek maruzatım iken ve mücbir sebeplerden dolayı yok sayılan varlığımla içimde kelebekler uçuşuyor çünkü acıları ve yoksunluğu daha kolay hazmediyorum. Kanaviçe desenli bir izlekte mihrabını süslüyorum evrenin sonra da yuvarlıyorum sonsuzluğun hanelerini sıfıra ve denk düştüğüm sonsuzlukta biliyorum ki onsuz geçen hayatım aslında sessizce sevmeme sebebiyet veriyor.

Birincil tekil şahıs olmanın da verdiği bir mahcubiyet saklı içimde ve asla birincil çoğul şahsa denk düşmediğim ve illa ki ikincil çoğul şahısla muhatabım üstelik "sen" diyebilmenin de imkânsızlığı ile içre dönük benim itiraflarım ezkaza "sen" diyeyim kıpkırmızı oluyor kalemim ve bir övünç değil de bir öğreti gibi kabullenmişliğim bu saygıyı tek nefeste şerh düşmeyi de görev biliyorum senli benli muhabbetlerde içine açan bir çöl çiçeği gibi kuruyor dudakları kalemin ve son nefesimle eşleşiyor hızlı hızlı kalp atışlarım.

Kurulmamış cümleler durağında beklemedeyim ve tüm ağır vasıta cümlelerine geçiş hakkı tanınırken, hafife alınan yüreğimle s/alınıyorum ben bir ileri bir geri ve şairin son ç/ağrısını bekliyorum hele ki izdiham sebebi iken yamuğa gelen mizacımdaki onca hıçkırık ben /ağlayan kelimelerden yenedünyalar ve öyküler örüyorum kendime bu sefer de tenime batan şişle irkiliyor düşlerim.

Semt pazarında çöpe atılmış zerzevat gibi dikiyorum heceleri üstünkörü bir istemden çok çok uzak istem dışı bir rengim ben bazen boca ettiğim dualarım bazen ördüğüm duvarlarım genelde azığa aldığım düşlerim ve umut pazarında biteviye örselenen bir çengi gibi dumura uğrayan ne çok hece.

Ne zamanki şairle kesişse yolum...

Ne zamanki kurulmayı bekleyen cümleleri sıraya sokamadığım o hengâmede aslı kalayım...

Ve uyutuyorum kalemi ertesi güne kadar ve yer açtığım duygularımdan sızan ışıkla içimdeki karanlığa güneş doğruyorum ve efkârıma tuz basıp geçici olarak beklemeye alıyorum iç sesimi ta ki dış ses ve uyarıları ile gözlerimi açsam güne ve neyin beklediğini bilmesem de umut etmeden duramıyorum işte ve sevgimden ödün vermiyorum: aslında elbette kucaklaşacağım kendimle olan son düellomda tüm cihanı da tanık ve katık ederken düşlerime ve aymazlığında hayatın yeni bir ben diliyorum kâinattan ta ki o günkü mizacımla serildiğim bir şiirden aşk ve umut diye doğmaya şerh düşen niyazımda saklı tuttuklarımdan sadece Yaratan iken haberdar olan üstelik nükseden tüm coşkuma ve heyecanıma da ortak ettiğim bir latif rüzgâr çalakalem yaşamayı meşrep edinmişken...